

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Marszałek Senatu

Druk nr 245
Warszawa, 7 lutego 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. mam zaszczyt powiadomić Pana Marszałka, że Senat na 5 posiedzeniu w dniu 7 lutego 2008 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy

- o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Projekt ustawy stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Jednocześnie pragnę poinformować, że Senat upoważnił senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

W załączeniu przesyłam opinię Komitetu Integracji Europejskiej o pozostawianiu projektu ustawy poza obszarem prawa Unii Europejskiej.

(-) Bogdan Borusewicz

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 7 lutego 2008 r.

w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Jednocześnie upoważnia senatora Krzysztofa Kwiatkowskiego do reprezentowania Senatu w pracach nad projektem.

MARSZAŁEK SENATU

Bogdan BORUSEWICZ

USTAWA

z dnia

o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych

Art. 1.

W ustawie z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

"1) działalność socjalna - usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej - rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową,";

2) w art. 8:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu, z uwzględnieniem ust. 1, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej określa pracodawca w regulaminie ustalonym zgodnie z art. 27 ust. 1 albo z art. 30 ust. 5 ustawy o związkach zawodowych. Pracodawca, u którego nie działa zakładowa organizacja związkowa, uzgadnia regulamin z pracownikiem wybranym przez załogę do reprezentowania jej interesów."

b) uchyla się ust. 2a.

Art. 2.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 118, poz. 561, Nr 139, poz. 647 i Nr 147, poz. 686, z 1997 r. Nr 82, poz. 518 i Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 75, poz. 486 i Nr 113, poz. 717, z 2002 r. Nr 135, poz. 1146, z 2003 r. Nr 213, poz. 2081, z 2005 r. Nr 249, poz. 2104 oraz z 2007 r. Nr 69, poz. 467 i Nr 89, poz. 589.

UZASADNIENIE

1. Ustawa wykonująca wyrok Trybunału Konstytucyjnego

Projektowana ustawa stanowi wykonanie obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2007 r. (sygn. akt K 40/04), stwierdzającego zakresową niezgodność z Konstytucją art. 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne.

Sentencja orzeczenia opublikowana została w Dz. U. z 2007 r., Nr 69, poz. 467 (dzień publikacji wyroku – 18 kwietnia 2007 r.). Pełny tekst orzeczenia, wraz z uzasadnieniem, zamieszczony został w OTK Z.U. z 2007 r., Nr 3A, poz. 33.

2. Przedmiot i istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego

Wyrokiem z dnia 28 marca 2007 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją art. 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, „w zakresie, w jakim przepisy te uniemożliwiają pracownikom skorzystanie z usług świadczonych przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej, jeśli są one świadczone poza terenem kraju”.

Technika orzecznicza zastosowana w tym przypadku przez Trybunał (tzw. wyrok zakresowy) spowodowała, że z ustawy uchylona została norma prawna wyinterpretowana z zaskarżonego przepisu (w brzmieniu określonym w sentencji wyroku), w treści ustawy pozostawiony został natomiast sam przepis (jednostka redakcyjna tekstu), który był podstawą do rekonstrukcji niekonstytucyjnej normy. Artykuł 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych obowiązują więc tylko i wyłącznie w zakresie, w jakim Trybunał nie stwierdził ich niekonstytucyjności (częściowa niekonstytucyjność przepisów).

Zaskarżony art. 2 pkt 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ustanawiał definicję legalną pojęcia „działalność socjalna”. Zgodnie z tym przepisem: „działalność socjalna – [to] usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form krajowego wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej – rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową”.

Z kolei art. 8 ust. 2a ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych stanowił, że usługi i świadczenia, o których mowa w ust. 1 i 2 – w zakresie różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej – mogą być finansowane z funduszu, jeżeli są świadczone wyłącznie na terenie kraju. Zasada ta dotyczy także dopłat z funduszu do takich usług lub świadczeń.

Zacytowane powyżej przepisy weszły w życie 1 stycznia 2003 r., na podstawie art. 5 pkt 1 i 7 lit. b ustawy z dnia 26 lipca 2002 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 135, poz. 1146, z późn. zm.). Artykuł 8 ust. 2a ustawy zawęził krąg osób dotychczas korzystających z usług i świadczeń oraz dopłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. W poprzednim stanie prawnym, obowiązującym do 31 grudnia 2002 r., osoby korzystające z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych miały w pełni zagwarantowany wybór miejsca spędzenia wypoczynku. Ustawodawca nie uzależniał prawa dopłaty do wypoczynku od jego miejsca (na terenie czy poza terenem kraju).

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, zasada równości wobec prawa polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych) charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowani równo, a więc bez żadnych zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (art. 32 Konstytucji).

W wyroku z 28 marca 2007 r. Trybunał stwierdził, że w art. 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy prawodawca wprowadził dodatkowe kryterium korzystania z ulgowych usług i świadczeń zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, oprócz dotychczasowych – sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Tym kryterium jest miejsce korzystania ze świadczeń – Polska. Wprowadzenie takiego kryterium prowadzi do sytuacji, że osoby, które uprawnione byłyby do korzystania z dopłat z funduszu do wypoczynku urlopowego ze względu na swoją sytuację życiową, rodzinną i materialną, nie będą mogły skorzystać z tych dopłat jedynie z tego powodu, że spędzają urlop poza granicami Polski.

Tym samym Trybunał Konstytucyjny podzielił stanowisko wnioskodawcy (Rzecznika Praw Obywatelskich), że „wprowadzenie takiego kryterium prowadzi w praktyce do znacznego

ograniczenia wolnego wyboru miejsca spędzania wypoczynku urlopowego przez pracowników i inne osoby objęte zakładowym funduszem świadczeń socjalnych [...]. Osoby te do czasu wprowadzenia tej zmiany były uprawnione do korzystania z dopłaty do wypoczynku, bez względu na jego miejsce. Dokonywały zatem swobodnego wyboru, kierując się swymi potrzebami.”

Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego: „[...] wprowadzenie zakwestionowanego, dodatkowego warunku korzystania z ulgowych świadczeń, którym jest miejsce ich świadczenia (Polska), byłoby naruszeniem zasady równości, gdyby dotyczyło niektórych grup uprawnionych. Niepodobna jednak akceptować płynącej stąd jakoby konkluzji, że wprowadzenie tego dodatkowego kryterium wobec wszystkich uprawnionych nie narusza zasady równości. Cechą relewantną rozpatrywanej sprawy jest bowiem <<uprawniony w rozumieniu ustawy>>, a więc mający określone cechy kwalifikujące go *ex lege* jako beneficjenta ulgowych świadczeń. A zatem dodatkowe kryterium skutkuje tym, że z grona osób należących do tej samej grupy charakteryzujących się tą samą cechą relewantną część z nich ma prawo do korzystania z ulg, a część z nich prawa tego jest pozbawiona wyłącznie z tego powodu, że urlop spędza poza granicami Polski. To zaś wprowadza nierówność w obrębie grupy <<uprawnionych w rozumieniu ustawy>>”.

3. Cele i zakres projektowanej ustawy

Mając na uwadze konieczność wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2007 r. (wywołuje on skutki prawne z dniem publikacji, tj. od dnia 18 kwietnia 2007 r.), kierując się brzmieniem sentencji wyroku oraz motywami jego uzasadnienia, proponuje się, aby wykonanie wyroku polegało na uchyleniu art. 8 ust. 2a, który wprowadzał ograniczenie w postaci zakazu finansowania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych „pozakrajowych” form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej.

Podobnie, zmiana w art. 2 pkt 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ma na celu wyłączenie ww. ograniczenia (wykreśla się wyraz „krajowego”).

Nadanie nowego brzmienia art. 8 ust. 2 ma charakter dostosowujący.

Proponowana nowelizacja eliminuje kategorię podmiotów, którą ustawodawca wyodrębnił w sposób wadliwy. Przyjął mianowicie, że relewantnym kryterium, decydującym o prawie uzyskania dofinansowania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, jest miejsce spędzania urlopu.

4. Skutki finansowe wykonania projektowanej ustawy

Ustawa nie powoduje skutków finansowych dla budżetu państwa. Usługi świadczone przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej (poza terenem kraju), finansowane będą w ramach aktualnych zakładowych funduszy świadczeń socjalnych.

5. Oświadczenie o zgodności z prawem Unii Europejskiej

Przedmiot projektowanej ustawy nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/253/08/DP/as

Warszawa, dnia 15 stycznia 2008 r.

**Pan
Krzysztof Kwiatkowski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senat RP**

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo z dnia 10 stycznia 2008 r. (pismo nr BPS/KU-034/13/08) w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (druk senacki 35) pragnę uprzejmie poinformować, iż nie zgłaszam uwag.

Z poważaniem,

Warszawa, 18 lutego 2008 r.

BAS-WAEM-365/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej senackiego projektu
ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych
(przedstawiciel wnioskodawców: senator Krzysztof Kwiatkowski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Przedstawiony projekt ustawy przewiduje zmianę art. 2 pkt 1 i art. 8 ust. 2 oraz uchylenie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, ze zmianami; dalej: ustawa) – w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2007 r. (sygn. akt K 40/04; Dz. U. Nr 69, poz. 467 i poz. 469), stwierdzającym niezgodność z Konstytucją RP przepisów art. 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy zmienianej „w zakresie, w jakim przepisy te uniemożliwiają pracownikom skorzystanie z usług świadczonych przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej, jeśli są one świadczone poza terenem kraju”.

Zmieniany art. 2 pkt 1 ustawy zawiera definicję legalną użytego w ustawie określenia „działalność socjalna”. Zgodnie z tym przepisem są to „usługi świadczone przez pracodawców na rzecz różnych form krajowego wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej, sportowo-rekreacyjnej, udzielanie pomocy materialnej – rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych umową.” Zmiana zakłada wykreślenie wyrazu „krajowego”, wprowadzającego

ograniczenie miejscowe – terytorium kraju – w odniesieniu do usług świadczonych na rzecz wypoczynku.

Ograniczenie miejscowe występuje także w przepisie uchylanego art. 8 ust. 2a ustawy, który zawęża możliwość finansowania z funduszu świadczeń socjalnych (dalej: fundusz) określonych w ustawie usług i świadczeń – w zakresie różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej – do świadczonych wyłącznie na terytorium kraju; zasada ta dotyczy także dopłat z funduszu do takich usług lub świadczeń. Uchylenie tego przepisu ma więc na celu zniesienie tego ograniczenia. Natomiast zmiana art. 8 ust. 2 polega na wykreśleniu odniesienia do uchylanego przez projekt ustępu 2a tego artykułu.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa wspólnotowego w materii objętej projektem ustawy

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

- art. 39 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE),
- art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 257 z 19.10.1968 r., str. 2, ze zmianami, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 1, str. 15, ze zmianami).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa wspólnotowego

3.1. Projekt zakłada możliwość finansowania przez pracodawcę usług i świadczeń na rzecz wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej bez względu na miejsce ich świadczenia. Pracownicy będą więc mogli korzystać także z usług świadczonych poza terytorium kraju, a nie tylko z usług świadczonych na terytrium Polski (jak przewidują to przepisy zmienianej ustawy).

3.2. Prawo wspólnotowe zapewnia swobodę przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty, obejmującą zniesienie dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy (art. 39 ust. 1 i 2 TWE) W motywie preambuły do rozporządzenia Rady (WE) nr 1612/68 stwierdza się, że prawo swobodnego przepływu pracowników wymaga zapewnienia faktycznej i prawnej równości traktowania we wszystkich sprawach związanych z prowadzeniem przez nich działalności w charakterze pracowników najemnych. Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia pracownik, będący obywatelem państwa członkowskiego, nie może być traktowany odmiennie niż pracownicy krajowi pod względem warunków

zatrudnienia i pracy; korzysta on z takich samych przywilejów socjalnych i podatkowych jak pracownicy krajowi.

Prawo do korzystania z usług i świadczeń finansowanych przez pracodawcę, o których mowa w zmienianej ustawie można uznać za przywilej socjalny w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1612/68. Oznacza to, że zgodnie z tym przepisem pracownicy migrujący z innych państw członkowskich powinni korzystać w przyjmującym państwie członkowskim z tego przywileju na tych samych warunkach jak pracownicy krajowi.

Przepisy proponowanej ustawy – tak jak przepisy ustawy zmienianej – miałyby zastosowanie niezależnie od przynależności państwowej pracowników, których będą dotyczyły. Należy jednak zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (TS) zasada równego traktowania ustanowiona zarówno w art. 39 TWE, jak i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1612/68 zabrania nie tylko jawnej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, ale również wszelkich ukrytych form dyskryminacji, które poprzez stosowanie innych kryteriów rozróżniających powodują de facto ten sam skutek¹. Z orzecznictwa TS wynika, że o ile przepis prawa krajowego nie jest obiektywnie uzasadniony i nie jest proporcjonalny do realizowanego celu, to należy go uznać za pośrednio dyskryminujący od momentu, w którym można uznać, że ze swej natury dotyka on większej liczby pracowników migrujących niż pracowników krajowych i że w konsekwencji istnieje ryzyko mniej korzystnego traktowania tych pierwszych². Pośrednio dyskryminujące są m.in. warunki prawa krajowego, które wprawdzie stosuje się niezależnie od przynależności państwowej, jednak zasadniczo albo w przeważającym stopniu dotyczą pracowników migrujących, jak również warunki, które mogą w szczególności pogorszyć sytuację pracowników migrujących. Zdaniem TS nie jest przy tym konieczne ustalenie, że dany przepis dotyka w praktyce znacznie większego odsetka pracowników migrujących; wystarczy stwierdzenie, że przepis ten może taki skutek wywoływać³. Co więcej, powody dla których pracownik migrujący decyduje się skorzystać ze swobody przepływu we Wspólnocie nie powinny być brane pod uwagę przy

¹ Tak. m.in. w wyrokach Trybunału z 12 lutego 1974 r. w sprawie *Sotgiu p. Deutsche Bundespost*, 152/73, ECR 1974, str. 153, pkt 11, z 21 listopada 1991 r. sprawie *URSSAF p. Le Manoir*, C-27/91, ECR 1991, str. I-5531, pkt 10, z 10 marca 1993 r. w sprawie *Komisja WE p. Wielkiemu Księstwu Luksemburga*, C-111/91, ECR 1993, str. I-817, pkt 9, z 23 lutego 1994 r. w sprawie *Scholz v Opera Universitaria di Cagliari*, C-419/92, ECR 1994, str. I-505, pkt 7, z 23 maja 1996 r. sprawie *John O'Flynn p. Adjudication Officer*, C-237/94, ECR 1996, str. I-2617, pkt 17 oraz z 18 lipca 2007 r. sprawie *Wendy Geven p. Land Nordrhein-Westfalen*, C-213/05, Zbiory Orzecznictwa TE 2007 (niepubl.), pkt 18.

² Wyroki Trybunału z 23 maja 1996 r. w sprawie *John O'Flynn*, C-237/94, ECR 1996, str. I-2617, pkt 20, wyrok Trybunału z 27 listopada 1997 r. w sprawie *H. Meints p. Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij*, C-57/96, ECR 1997, str. I-6689, pkt 45, oraz z 18 lipca 2007 r. sprawie *Wendy Geven p. Land Nordrhein-Westfalen*, C-213/05, Zbiory Orzecznictwa TE 2007 (niepubl.), pkt 19.

³ Wyroki Trybunału z 23 maja 1996 r. sprawie *O'Flynn*, C-237/94, ECR 1996, str. I-2617, pkt 21, z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie *Öztürk*, C-373/02, ECR 2004, str. I-3605, pkt 57, oraz z 18 stycznia 2007 r. w sprawie *Aldo Celozzi p. Innungskrankenkasse Baden-Württemberg*, C-332/05, Zbiory Orzecznictwa TE 2007 (niepubl.), pkt 27.

dokonywaniu oceny, czy przepis krajowy ma charakter dyskryminujący. TS uznał tego rodzaju rozważania za czysto subiektywne i stwierdził, że nie mogą one ograniczać możliwości wykonywania tak podstawowej swobody, jaką jest swoboda przepływu osób⁴.

Z dotychczasowego orzecznictwa TS wynika, że przepisy obecnej ustawy – w zakresie, w jakim uniemożliwiają pracownikom skorzystanie z usług świadczonych przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej, jeśli są one świadczone poza terytorium kraju – mogłyby zostać uznane za pośrednio dyskryminujące pracowników migrujących z innych państw członkowskich. Ze względu na związki łączące ich na ogół z państwem pochodzenia, pracownicy migrujący mogą być bowiem bardziej zainteresowani niż pracownicy krajowi regularnymi wyjazdami za granicę w trakcie przysługującego im urlopu. Zawężenie możliwości sfinansowania przez pracodawcę usług do świadczonych wyłącznie na terytorium Polski stanowi więc warunek, który może w szczególności pogarszać sytuację tej kategorii pracowników. Ponadto ogranicza on możliwość wykonywania podstawowej swobody przepływu osób, lub co najmniej może do tego zniechęcać.

3.3. Projekt zakłada przyznanie pracownikom prawa korzystania z usług świadczonych przez pracodawcę także wtedy, gdy są one świadczone za granicą. Oznacza to uchylenie istniejącego w obecnej ustawie kryterium miejsca świadczenia (terytorium kraju), które – zgodnie z uwagami przedstawionymi wyżej w punkcie 3.2. niniejszej opinii – mogłoby zostać uznane za naruszające zasadę równego traktowania zawartą w art. 39 TWE oraz art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1612/68. Projekt ustawy jest zgodny z prawem wspólnotowym.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory Bazy REX: dyskryminacja, Konstytucja, praca, pracodawca, pracownicy, projekt ustawy, świadczenia socjalne, Unia Europejska, wypoczynek

⁴ Wyrok Trybunału z 23 maja 1996 r. sprawie *O'Flynn*, C-237/94, ECR 1996, str. I-2617, pkt 21.

Warszawa, 18 lutego 2008 r.

BAS-WAEM-366/08

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (przedstawiciel wnioskodawców: senator Krzysztof Kwiatkowski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Przedstawiony projekt ustawy przewiduje zmianę art. 2 pkt 1 i art. 8 ust. 2 oraz uchylenie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, ze zmianami; dalej: ustawa) – w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 marca 2007 r. (sygn. akt K 40/04; Dz. U. Nr 69, poz. 467 i poz. 469), stwierdzającym niezgodność z Konstytucją RP przepisów art. 2 pkt 1 oraz art. 8 ust. 2a ustawy zmienianej „w zakresie, w jakim przepisy te uniemożliwiają pracownikom skorzystanie z usług świadczonych przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalności kulturalno-oświatowej i sportowo-rekreacyjnej, jeśli są one świadczone poza terenem kraju”. Projekt zakłada możliwość finansowania przez pracodawcę takich usług bez względu na miejsce ich świadczenia.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej. Przewiduje uchylenie istniejącego w ustawie zmienianej kryterium miejsca świadczenia usług (terytorium kraju), które mogłoby zostać uznane za naruszające zasadę równego traktowania zawartą w art. 39 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 257 z 19.10.1968 r., str. 2, ze zmianami, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 1, str. 15, ze zmianami).

Projekt ustawy o zmianie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Sporządził: Zespół Prawa Europejskiego

Akceptował: Dyrektor Biura Analiz Sejmowych

Michał Królikowski

Deskryptory Bazy REX: dyskryminacja, Konstytucja, praca, pracodawca, pracownicy, projekt ustawy, świadczenia socjalne, Unia Europejska, wypoczynek